

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Xavier Roig

Enginyer i escriptor. Autor de 'La dictadura de la incompetència' (La Campana)
xroig.avui@gmail.com

Comenta l'article a
www.avui.cat/59248

Les idees de Lord Giddens

AL PEU DEL CANÓ

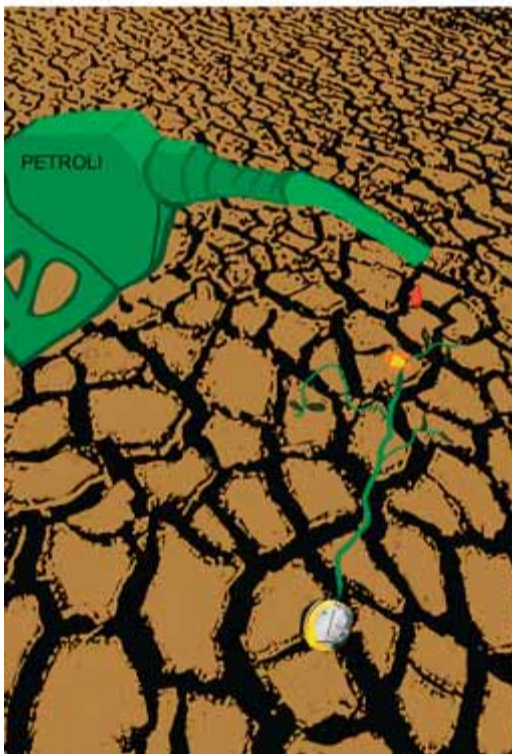
Duran Lleida i el papu

La setmana passada ens va visitar Anthony Giddens, sociòleg i director de la London School of Economics and Political Science. Lord Giddens és l'ideòleg en cap de la famosa Tercera Via, el sistema de pensaments sobre el qual van articular els seus programes Tony Blair i, en part, Bill Clinton –ha estat assessor personal de tots dos–. Va donar una conferència sobre com es veu la crisi des de la perspectiva britànica. Intentaré resumir tan bé com pugui el que jo vaig entendre d'allò que Giddens va exposar.

D'ENTRADA ENS VA FER VEURE que en els propers anys no ens trobarem immersos en una sola crisi (l'econòmica), sinó en tres. La primera ja la patim, i ve provocada per la recessió econòmica. La segona es posarà de manifest per les conseqüències del canvi climàtic. I la tercera serà fruit de la insuficiència de recursos energètics. Pel que fa a la recessió econòmica, va posar de manifest una realitat per tots coneguda: es tracta d'una crisi d'origen clarament financer. Les finances van esdevenir el centre universal de l'activitat humana. La lliçó és clara: en el futur cal vigilar per tal que el sector financer mai més torni a ocupar el rol central de l'economia. El sector financer és un mitjà, no pas un fi.

ENLLAÇANT AMB L'ACTUAL DISCUSSIÓ sobre el paper que ha de tenir el sector públic, Lord Giddens va ser clar i va honrar la tradicional desconfiança anglosaxona vers el poder. No es tracta tant de discutir el pes que ha de tenir el sector públic, sinó de les relacions que s'han d'establir entre l'Estat (el món públic) i el mercat (el món privat). Més regulació no ha de voler dir necessàriament més intervenció sobre el sector privat, sinó més col·laboració. I ho va aprofitar per demanar als polítics que aquesta regulació es tradueixi en una activitat política: la de pensar com ha de ser l'economia a vint-i-cinc o trenta anys vista. No es tracta tant de reglamentar a curt, sinó de dissenyar

“La lliçó és clara: en el futur cal vigilar per tal que el sector financer mai més torni a ocupar el rol central de l'economia. El sector financer és un mitjà, no pas un fi”

CARLOTA BOADA

a futur. Aquest raonament va servir per introduir idees sobre les dues altres crisis a què el conferenciant havia fet referència: la provocada pel canvi climàtic i la de l'escassetat de recursos energètics.

UN EXEMPLE. SI LES COMPANYIES d'assegurances continuen funcionant sota els paràmetres actuals, no podran fer front a un tipus de servei que, en el futur, esdevindrà imprescindible: cobrir les malifetes de la naturalesa. Perquè és el sector assegurador privat qui haurà de cobrir aquest risc, ja que l'Estat mai tindrà recursos suficients. Cal, doncs, capitalitzar aquestes companyies d'una manera diferent. El regulador ha de començar a pensar-hi. Un altre exemple, aquest cop relatiu a l'energia. Tothom s'omple la boca sobre l'estalvi energètic i les noves fonts d'energia. Però resulta que, en els darrers anys, els grans operadors energètics (gas, electricitat, etc.), que han estat públics fins fa quatre dies, o que estan fortament regulats, només han dedicat l'1% de la seva facturació a R+D. Algú hi ha d'actuar, ja que, tot sembla indicar-ho, aquestes companyies segueixen ancorades en l'immobilisme més perjudicial. En definitiva, lord Giddens va demanar una relació públic-privat molt més sofisticada de la que existeix ara. Regular –i aquest comentari ja és de la meua collita– vol dir forçar el canvi en aquest tipus de coses, no pas practicar la ingerència paparra per la qual es deixen els nostres governants.

LA CONFERÈNCIA DE LORD GIDDENS, i d'altres que es faran amb pensadors italians i francesos, és una glopada d'aire fresc per a l'intel·lecte. I això, en una atmosfera tan viciada, s'agraeix. Les organitza el Centre d'Estudis Jordi Pujol (www.jordipujol.cat). L'equip de la fundació, amb l'expresident al davant, s'entossudeix a fer que el país miri més enllà del rebedor de casa. Fan bé. Perquè és per on passarà el nostre futur.

Saül Gordillo

Periodista
www.saul.cat

Duran Lleida lamenta que el PSOE i el PP estiguin engreixant la màquina de fabricar independentistes. Més centralisme de l'Estat espanyol és sinònim de més independentisme català. Aquest escenari inquieta el portaveu de CiU a Madrid. Ho va confessar al debat de política general, amb un advertiment seriós a Zapatero i Rajoy d'aquest escenari catastròfic a Catalunya. Encara tindrem un problema! Li surt de l'ànima. És una llàstima que el líder d'Unió no entengui per què l'esperit sobiranista també ha sortit de l'armari a la seva pròpia organització i a la dels seus socis. Jordi Pujol, que és més estadista i té més nas, sap veure que l'independentisme no és el papu. Però a l'home de CiU al Congrés li provoca una urticària indissimulada. El sentit comú del senyor Duran no és compatible amb les aventures postautonomistes dels López Tena, Colom, Canela... Duran no deu llegir els articles en aquest diari de López Tena, militant de Convergència. Quan el notari fa números, els independentistes li surten de sota les pedres. Fins i tot inclou votants del PP i del PSC. Zapatero, amb la credibilitat per terra i promeses que han de pagar d'altres com Huguet i Castells, que pateixen una asfíxia financera sense precedents. Rajoy, que estripa la seva foto de Sant Jordi amb el retorn del millor anticatalanisme de Vidal-Quadras i anuncis inquietants. Ni un ni l'altre cal que continuïn alimentant l'independentisme. La màquina de fabricar-los funciona sola. Només calia veure les estelades a Mestalla.

El codi del dimoni

Matthew Tree

Escriptor

Divendres passat, a TV3 es va emetre El codi Da Vinci, un film basat en la novel·la. Fa un temps, en trobar-ne un exemplar per casualitat –o no tant: en circulaven 70 milions de venuts–,

vaig llegir la primera frase, escrita amb una graponeria difícil de superar (i això que conté només quatre mots, dos dels quals són noms propis); en comprovar que tres frases més, escollides a l'atzar, eren d'una lectura tan o més arduosa, vaig tancar el llibre convençut que mai no el llegiria encara que me'l pengessin davant dels nassos en una cel·la d'aïllament. Ara bé, la pel·lícula, vaig pensar,

seria més fàcil d'empassar, i així, per fi, entendria per què l'argument d'*El codi Da Vinci* ha entusiasmat tanta gent. Però no, atès que anava d'una tirallonga d'antics tòpics pseudomístics (el Priorat de Sió, etc.), tots els quals havien estat exposats com a frauds fa dècades. Vaig apagar l'aparell del tot perplex per l'èxit del frau més gros de tots: aquesta història escruixidora i inversament semblant

sobre quatre no temes. Que consti, però, que –al contrari del que se sol suposar d'escriptors que no venen a gavadals– mai no he sentit enveja envers els autors de *bestsellers*; un gènere inventat, per cert, per l'anglo-australià Nat Gould (1857-1919), que va batre tots els rècords de vendes de l'època amb les seves novel·les, avui caigudes en l'oblit més oblidat, igual que el seu autor: una mena de sego-

na mort, que és el que els espera, a la immensa majoria dels escriptors d'aquest ram. Ara bé, si hi ha alguna cosa que m'empipa, és el fet que, per bé que no poden evitar aquest destí poc envejable, sí que els Dan Browns d'aquest món tenen –al contrari dels que escrivim no *bestsellers*– un munt d'àngels i dimonis de la guarda per ajudar-los a fer la viu-viu abans del final definitiu.